

Epistola unui sfânt contemporan

Domnul să vă binecuvânteze și să vă acopere cu mâna Sa cea tare!

*Mișa, Mișa, Bunelului îi este tare dor de tine. Mișa, nu știu dacă ne vom vedea în această scurtă viață pământească, în această pribegie a noastră către Cer. Dar fiece scrisorică ce mi-o citește batiușka Varsanufie de la tine și de la voi mă face pe mine, un moșneag noduros și ros de molii, să iau pulsul inimii mele dulci. Mișa, am ascultat rândurile de la tine și s-a bucurat sufletul meu, aflând că ai găsit un loc tot în slujba Bisericii... Bagă de seamă, copilul meu, lucrul cu cărțile este o lucrare sfântă! Ții în mână comori de înțelepciune pe care Duhul Sfânt le-a revărsat în cugetul Sfinților Părinți, ca să ne fie nouă hrană în aceste vremuri de pustiire... Dragul Bunelului, Mișa, cred că **m-ai făcut să întineresc cu cincisprezece ani** („Subliniază, Varsanufie, subliniază!”, zice Bunelul), când*

am văzut că lucrezi acum cu acele cărți sfinte, că prin mâinile tale trec atâtea lucruri binecuvântate: icoane, tămâie, lumânări, cărți bisericești. Să te ții, dragul Bunelului, de locul acesta, la pangarul Schitului de care îmi spui, și să nu îl lași, indiferent de cât de mică sau de mare ți se va părea plata bănească. E un loc potrivit pentru tine... Chiar dacă alți cunoscuți îți vor face orișice alte propuneri să mergi altundeva, poate la alte librării sau biblioteci, tu să te ții de locul acesta, căci aici ești sub ocrotirea mănăstirii; în orice caz, să-i scrii Bunelului dacă îți place sau nu, dacă ești mulțumit...

Mișa, Mișa, am aflat și noi – mai bine zis, îngerașii aceștia ai mei –, prin anunțurile care se fac la acest calculator, despre ceea ce se întâmplă acum în lumea largă. Eu nu știu

cum lucrează acest aparat, dar Varsanufie mi-a spus că se afișează cumva știrile cele mai importante ce se petrec în lume. Oh, inima mea dulce, vezi cât s-a înmulțit răutatea în lume? Acolo, în Palestina, este acum mare vărsare de sânge și lucrurile nu cred să meargă spre bine. Poate te vei mira, Mișa, dragul Bunelului, că pe mine, un moșneag, mă preocupă lucrurile acestea; dar voiesc să vi le zic pentru că acum sunt vremurile de sfârșit, copile, sunt vremurile de sfârșit!

Pacea în lume va fi, curând, un lucru rar.

Oh, dragul Bunelului, eu mă voi duce din această lume deșartă în curând, dar voi, voi veți prinde mari grozavii și mari răutăți. Când vor fi anume toate acestea?, îl veți întreba pe Bunelul. Ei, Domnul Dumnezeu poate grăbi sau mai poate amâna sfârșitul, după a Lui socotință; răutatea și desfrânarea, eresul și delăsarea s-au înmulțit atât de mult în lume, că nu știu cât va mai îngădui Domnul lumea aceasta... Copile drag, Mișa, să știi că grozăvia cea mare va fi un război între toate marile puteri ale lumii, și va fi atâta foc și prăpăd peste toată omenirea, că mulți vor vrea să se fi aflat în pământ, în morminte. Mulți vor pieri...

Mișa, inima mea dulce, rostul duhovnicilor nu este să-i înfricoșeze și să-i înspăimânte pe fiii lor duhovnicești. **Dar a ascunde adevărul, și anume că mult nu mai e, ar fi o trădare a Adevărului Hristos.**

FOTO: Namet veri unt atia quis eos
ma veribusdam qui sitatur mo

Părintele Benedict Ghiuș, mărturisitorul smereniei

86 de ani. Acesta a fost răstimpul petrecut în lumea aceasta de Arhimandritul Benedict Ghiuș, ani pe care i-a lucrat întru urmarea lui Hristos și păzirea poruncilor și-a voii Sale. A cunoscut lumina acestei lumi vremelnice la 21 octombrie 1904, în Domnești, Vrancea, și a trecut în Lumina cea neînserată a Împărăției Cerurilor la 12 iunie 1990, în Mănăstirea Cernica, al cărei cimitir îi poartă trupul cel mult-pătimitor pentru dragostea lui Dumnezeu.

Discreția și modestia au fost caracteristice vieții sale. Nu l-au înălțat nici titlurile academice, deși făcuse doctoratul în teologie la Strasbourg, pe vremea când foarte puțini

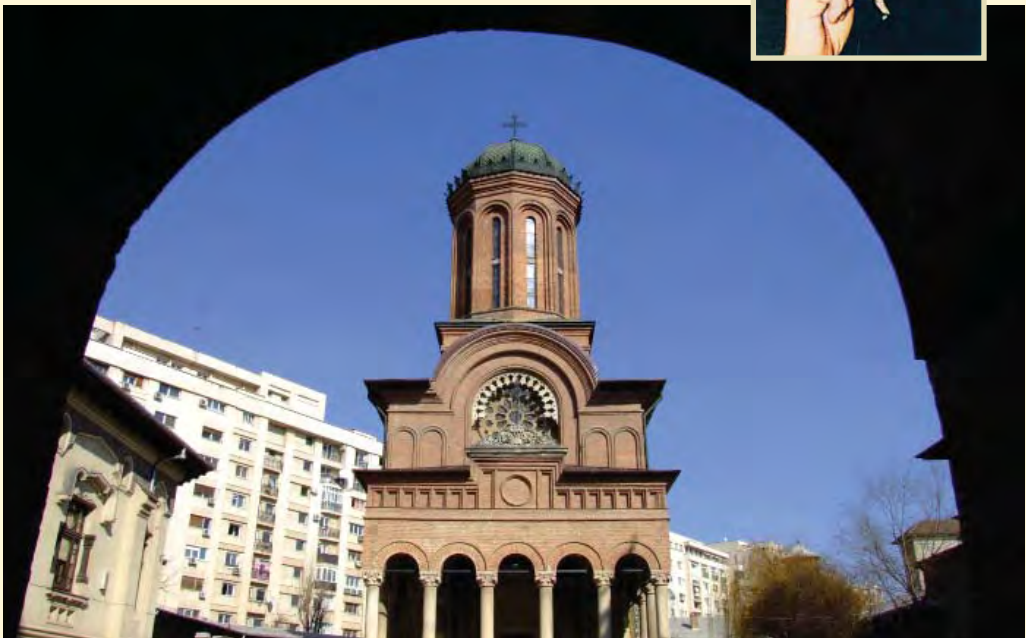

FOTO: Mănăstirea Antim

români puteau aspira la aceasta. Nu l-au înălțat nici deșartele măririi lumești – căci a primit cu aceeași netulburare atât alegerea sa ca episcop, cât și grabnica-i destituire. Nu i-au știrbit bucuria credinței nici anii de temniță, nici oprimarea și ponegrirea venită din partea urătorilor de Hristos.

Părintele Benedict a rămas același om al lui Dumnezeu, dăruit slujirii sale de monah, teolog și mărturisitor într-un veac al tăgăduirii credinței și al muceniciei.

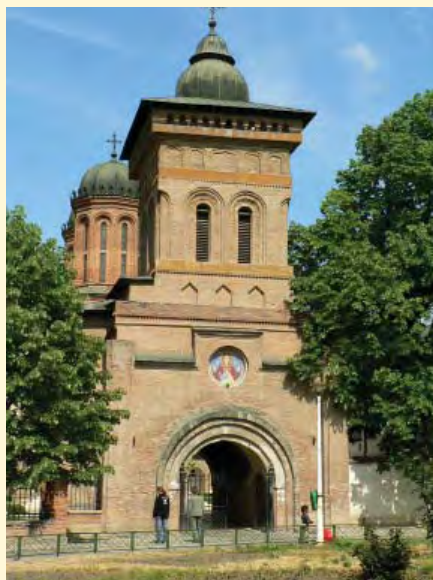
Nu a rămas nepăsător față de frământările veacului și nu s-a plasat într-o zonă a duhovniciei lipsită de riscul jertfei, suferințelor și necazurilor din partea oamenilor. A luat parte, împreună cu întreaga sa generație, la curentul de revigora-

re creștină dinaintea războiului, scriind în 1940, împreună cu alți câțiva monahi, lucrarea „Înnoiește-te, Noule Ierusalime”, fapt pentru care va primi toată viața eticheta de „element legionar”. După război, îl găsim pe Părintele Benedict în mijlocul „Rugului Aprins” de la Antim, laolaltă cu floarea Bisericii și cu intelectualii Bucureștiului, continuându-și activitatea chiar și după ce Arhiepiscopia transmisese dispoziția că astfel de întruniri sunt interzise de autoritățile comuniste. În procesul Mișcării „Rugului Aprins”, numele său

va figura alături de al Ieroschimonahului Daniil (Sandu Tudor), Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, Arhimandritului Vasile Vasilache, al laicilor Alexandru Mironescu și Vasile Voiculescu și al multor alora, ce au luat cu toții calea temniței în 1958.

„Era un călugăr firav și plătând la trup, dar curat și integru la suflet, un om de aleasă cultură și mare duhovnic, care a polarizat prin viața sa duhovnicească activitatea întregului grup al Rugului Aprins. Personalitatea sa concentrează tot ce are mai frumos și sfânt ortodoxia românească,” și-l amintește Ioan Ianolide.

Părintele Petroniu Tănase, care l-a cunoscut în perioada când era frate la Mănăstirea Antim, îi închină o „smerită icoană”, scriind următoarele: „Cu barbă puțină, îmbrăcat modest, lua parte regulat la sfintele slujbe ale obștii Antimului. Cânta la strună, avea o voce melodioasă, caldă, și un fel de a cânta care atrăgea atenția. Chiar răspunsurile simple de la ectenii, *Doamne miluiește* sau *Dă Doamne*, le cânta cu o intonație care arăta evlavie și smerenie. Slujirea la Sfântul Altar era cuceritoare. Te ținea atent și te pătrundea de evlavie, iar predicile Părintelui Benedict te mișcau adânc sufletește, cu frumusețe de cuvânt, cu rostire pătrunzătoare, cu adâncime de cugetare teologică și duhovnicească”.

Codex Alimentarius

Războiul împotriva populației.

Cazul O.M.G.-urilor

” *Controlați hrana
și veți controla populația.*

(Henry Kissinger)

Aproape întreaga istorie politică și socială a Occidentului, de la Renaștere până în zilele noastre, s-a desfășurat sub semnul așa-zisei emancipări a omului de orice constrângere. Iată că acum, când nu mai există nici una dintre „opreliștile” vechii societăți, hulită pentru așa-zisa ei rigurozitate și încorsetare, aceași exponenți ai liberalizării vin să ne impună, „spre binele nostru”, o limitare a libertății ce ajunge până la anularea ei.

Ni se spune că, pentru o mai mare siguranță personală și pentru combaterea terorismului, va trebui să acceptăm să fim urmăriți permanent prin intermediul cipului biometric. Refuzul nu este îngăduit. De asemenea, pentru asigurarea sănătății, ni se impune vaccinarea obligatorie; faptul că vaccinul se dovedește adesea ineficace sau chiar ne poate îmbolnăvi grav ori omorî nu poate fi un motiv îndeajuns de serios pentru a ne da dreptul de a refuza această asistență medicală obligatorie.

Aceste două măsuri nu puteau însă asigura complet individul de „manifestarea nocivă a propriei libertăți”. A mai fost născocit, așadar, un nou „drept obligatoriu” pentru

Întreaga populație a lumii. Este vorba de „libertatea” de a consuma produse modificate genetic, despre care numai cercetătorii marginali își îngăduie să afirme că sunt nocive pentru sănătatea umană și, pe termen lung, pot îmbolnăvi grav populația.

Ne vom îngădui să abordăm, începând cu acest număr, un front mai puțin cunoscut opiniei publice de la noi: cel al normelor, standardelor și regulilor de producere și comercializare a alimentației – adică al codului de reguli și standarde cunoscut sub numele de *Codex Alimentarius*, precum și al directivelor europene care introduc, printr-un adevărat dictat al Comisiei Europene, prevederile și scopurile urmărite de *Codex*.

Controlul producției și comercializării alimentelor

Ce este *Codex Alimentarius*? Un organism internațional, creat în 1963 sub egida O.N.U., a Organizației Mondiale a Sănătății și a Organizației pentru Alimente și Agricultură. Formal, scopul său este de a stabili acele reguli, standarde alimentare și coduri de practică ce se referă la producerea, siguranța și igiena alimentelor, precum și condițiile comercializării lor. Tot formal, aceste reguli sunt adoptate de o serie de comitete și organizații, pe baza unor studii științifice. În realitate, deciziile sunt luate în spatele ușilor închise, iar „studiile științifice” sunt realizate de marile companii internaționale care dețin poziții de oligopol și vor să își impună agenda pe plan mondial.

Treptele impunerii organismelor modificate genetic

Un exemplu concret privind modul în care se realizează funcția pan-reglementării împotriva populației este cazul organismelor modificate genetic (sau, pe scurt, O.M.G.). O.M.G. sunt alimente ce provin din organisme al căror ADN e modificat prin inginerie genetică. Soia, porumbul, zahărul, orezul și grâul sunt doar câteva plante clasice asupra cărora s-a intervenit genetic. Faptul că sunt modificate genetic pune probleme nu numai etice, ci și medicale. Numeroase studii științifice au arătat efectele adverse ale alimentelor provenite din O.M.G., zonele de risc fiind toxicitatea lor, producerea de alergii, slăbirea imunității, infertilitatea, precum și afectarea metabolismului și chiar a condiției genetice (date preluate de la Academia Americană de Medicină Naturistă).

Dar, mai întâi, să facem un mic excurs asupra scurtei și recente istorii a impunerii pe piață a O.M.G.

1. S.U.A., calul troian al industriei O.M.G.

O.M.G. au început să intre pe piață începând cu anii 1990, mai ales în S.U.A. De altfel, este extrem de grăitor felul în care ele s-au impus pe piața americană. S-a descoperit că decizia legalizării comerțului cu O.M.G. s-a luat după o rundă de întâlniri secrete între președintele de atunci, George Bush Sr., și șefii companiei Monsanto, cel mai mare producător

Ni se conferă un nou drept:

Dreptul de a ne sinucide și de a fi eutanasiați

Românul de origine israeliană, Andrei Haber, datorită unor eșecuri repetate în căsnicie, a hotărât să-și pună capăt vieții apelând la serviciile unei binecunoscute clinici pentru sinucidere asistată – *Dignitas*, din Elveția. Ineditul acestei situații stă în faptul că românul este printre primii oameni din lume care a beneficiat de o sinucidere asistată fără să fie bolnav, ci doar suferind de pe urma celor trei căsnicii eșuate. În acest fel, eutanasia și sinuciderea asistată au devenit practici care se aplică acum tot mai mult pentru oricine suferă de o simplă depresie, deși în propaganda inițială acestea fuseseră cerute și, mai târziu, legalizate doar pentru bolnavii considerați a fi în faze terminale.

DIGNITAS
Menschenwürdig leben
Menschenwürdig sterben

„Suicidul este, de fapt, rezultatul inevitabil al uciderii lui Dumnezeu.

(Cuviosul Iustin Popovici)

Nu există realitate mai tulburătoare pentru umanitatea căzută decât sinuciderea, actul prin care ființa creată refuză darul făcut din bunătate de Dumnezeu: existența. Două mari daruri a făcut Dumnezeu făpturii sale: existența și libertatea, pentru ca privind la fața Celui după chipul Căruia am fost făcuți să ajungem la existența bună și la existența veșnică, prin exercițiul libertății. De aceea, dacă pecetea existenței ființei create este dată de comuniunea cu Cel după chipul căruia am fost creați, refuzul acestei comuniuni nu poate reprezenta altceva decât un suicid. În acest fel, pecetea oricărui act de refuz al existenței, din orice motiv, are la bază un refuz fundamental al comuniunii cu Dumnezeu. Tocmai de aceea, nu există ființă mai însingurată decât un sinucigaș și act mai egoist decât sinuciderea.

Existența și libertatea sunt ca două surori care nu pot trăi decât împreună, întrucât existența este fundamentul libertății, iar libertatea aprofundarea existenței. În sinucigaș, însă, existența și libertatea și-au luat rămas bun: pentru el, existența este un afront adus libertății, iar fundamentul și sfârșitul libertății lui este nimicul.

Filosofia sinucigașului, filosofie îmbrățișată de cultura morții ce domnește astăzi în Occident și duce o campanie tot mai insidioasă pentru a justifica și legaliza sinuciderea asistată și eutanasia, a fost re-zumată de un filosof francez în cuvintele: „*Dacă Dumnezeu există, omul nu este liber!*”

Potrivit acestei filosofii, omul poate fi liber numai afirmându-și libertatea împotriva lui Dumnezeu. Existența zilnică a omului secularizat în cele mai banale situații este permanenta afirmare a acestui principiu. Iar actul fundamental al acestei libertăți împotriva lui Dumnezeu este sinuciderea!

De aceea, nu e de mirare că într-o societate care funcționează pe baza principiului „Dumnezeu a murit!” și în care hula împotriva lui Dumnezeu este legalizată (așa cum a făcut recent Consiliul Europei), sinuciderea a devenit un fenomen de masă, în care tot mai mulți oameni apelează la

În decembrie 2008, postul american de televiziune Sky Real Lives a difuzat un documentar care surprinde momentul eutanasierii unui britanic. Documentarul, intitulat interogativ „Dreptul la moarte?”, „prezintă trista poveste a lui Craig Ewert, un bolnav de neuropatie degenerativă care a decis să își pună capăt zilelor la vârsta de 59 de ani” cu ajutorul unei clinici pentru sinucidere asistată – Dignitas, din Elveția. „Punctul culminant al documentarului este momentul în care Ewert moare. Înainte de a bea lichidul letal, britanicul își sărută soția și îi spune: «Te iubesc, draga mea – foarte mult». Și ea răspunde: «Drum bun! Ne vom vedea cândva». Înainte de ultima suflare, britanicul mai spune două cuvinte «Vă mulțumesc».”

(Ezv.ro, 10 decembrie 2008)

clinici specializate pentru a-și pune capăt vieții, din deznădejde și singurătate. Este și cazul românului de origine israeliană, Andrei Haber, care, datorită unor eșecuri repetate în căsnicie, a hotărât să-și pună capăt vieții apelând la serviciile unei binecunoscute clinici pentru sinucidere asistată – *Dignitas*, din Elveția.

Care este motivul pentru care astfel de filme sunt difuzate de marile televiziuni occidentale? Se pare că implicarea empatică într-o poveste dramatizată, unde sinucigașul este transformat în erou și sanctificat comunitar, are forța de a-i atrage să aleagă soluția sinuciderii pe cei care trec prin situații asemănătoare. Fenomenul a fost observat în perioada romanticilor, când romane ca *Madame Bovary* și *Suferințele tânărului Werther* au împins nenumărați tineri la sinucidere. Astfel, individul devine prizonier și victimă a unui scenariu mental, care-l zugrăvește în postura unui erou deplâns și admirat de toți pentru curajul de a ieși cu demnitate de pe scena vieții. De fapt, totul se epuizează fantasmatic numai în mintea sa bolnavă, căci va fi repede uitat de oameni – dar, mai grav, va fi părăsit de Dumnezeu, Căruia însuși sinucigașul I-a întors spatele.

Mai mult decât atât, cultura nihilistă occidentală a început să genereze adevărați agenți ai distrugerii care susțin și difuzează în societate dreptul și utilitatea, ba chiar și datoria de a se sinucide a celor ce fie suferă de boli grave, precum cancerul, sau de unele handicapuri mentale, fie ajung pur și simplu să creadă că viața nu mai are niciun sens.

După ce a vizionat pe postul de televiziune *BBC* un film despre eutanasiere, o femeie din Marea Britanie, suferind de scleroză multiplă, și-a luat viața cu ajutorul unei supradoze de medicamente. Angela Harrison și-a pus capăt vieții, după vizionarea unui film despre povestea reală a unei femei care suferea de o boală degenerativă și a ales să se sinucidă cu ajutorul unei clinici specializate din Elveția, *Dignitas*.

(The Daily Mail, 9 mai 2009)

Instituționalizarea sinuciderii asistate

Pentru a apăra și a promova cauza eutanasiei în Occident s-au creat o mulțime de organizații naționale și internaționale, precum *Compassion & Choices* în SUA, *Voluntary Euthanasia Society* în Marea Britanie, *Exit International*, *World*

„Hai să-ți dau și ție din căldura Domnului nostru Iisus Hristos!”

Povestea unei femei care a înfiat un copil cu mari probleme de handicap

„Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre!”

(Luca 21, 19)

Dumnezeu, pentru a ne întări în credință, ne scoate în cale oameni care au cruci foarte grele, dar nu se plâng de greutățile și necazurile lor. Își duc cu vrednicie crucea, făcându-se pildă de dragoste pentru Hristos și aproapele, de jertfire pentru celălalt, de răbdare și de credință puternică. Așa este și Elena, o pensionară din provincie care, de bunăvoie, a acceptat să înfieze cu foarte mulți ani în urmă o fetiță cu mari probleme de sănătate: encefalită netratată, instabilitate psihică, parapareză, luxație congenitală. A făcut acest gest nobil la îndemnul unui preot, părintele Ioan, pentru că fiul ei avea mari probleme de sănătate. Părintele Ioan era convins că, dacă Elena va ajuta un copil necăjit, Dumnezeu se va milostivi de ea și de copilul ei bolnav. Și așa a ajuns Maria, o fetiță handicapată, părăsită într-un spital, să fie al doilea copil al Elenei. Deși în acel spital mai erau și alți copii părăsiți, ceva din lăuntrul Elenei a îndreptat-o spre pătuțul Mariei. Soțul s-a

împotrivit la început aflând de problemele micuței și, mai ales, din pricina faptului că era practic, așa cum spuneau doctorii, „un copil irecuperabil”; a vrut chiar să divorțeze, dar până la urmă a acceptat-o și chiar a îndrăgit-o foarte mult pe Maria.

- Povestiți-ne despre primii ani ai Mariei.

- Pe Maria am cunoscut-o când avea 2 ani și jumătate. La început era ca o legumă. Stătea în pătuț și nu făcea altceva decât să mănânce. Nu se știa cât va trăi. Am botezat-o, și cred că acest lucru a ținut-o în viață. Am încercat diferite tratamente medicale prin spitale. Dar intervențiile medicale nu au rezolvat nimic. Nu am văzut nici măcar o mică îmbunătățire în starea Mariei. Atunci, după câțiva ani de tratamente, am renunțat la partea medicală și am început să mă încredințez Maicii Domnului: mergeam foarte des cu ea la mănăstiri, o împărtașeam des, participam la Sfântul

Maslu. De-abia pe la 10 ani Maria a început să vorbească, să meargă. Până atunci o transportam în brațe, cum puteam. Părintele Ioan m-a susținut foarte mult, și îmi spunea tot timpul: „Gândiți-vă că Maica Domnului este lângă dumneavoastră, gândiți-vă că Maica Domnului o să vă ajute. O să fie o fetiță care o să fie bucuria dumneavoastră”. Când auzeam aceste cuvinte prindeam curaj, pentru că prietenii, medicii, chiar unii preoți, toți încercau să mă dea înapoi: „De ce te-ai băgat? De ce îți chinui soțul? De ce îți chinui copilul? Este un copil-problemă și va fi un copil-problemă toată viața!” Însă eu nu mă gândeam că va fi un copil-problemă, mă gândeam că, luând crucea unui om care nu se putea descurca singur, Maica Domnului mă va ajuta și pe mine în boala fiului meu.

Și, într-adevăr, Maica Domnului m-a ajutat foarte mult și cu băiatul meu, și cu fetița adoptată. Maria a început să scrie. Am dus-o la o școală specială ajutătoare că să învețe, dar nu s-a acomodat în colectivul de acolo. Așa că am învățat-o acasă să citească, pe o Psaltire cu litere mari. Deși este trecut de 30 ani, coeficientul ei de inteligență este corespunzător unui copil de 3 ani și jumătate – 4 ani, pentru ce este lumesc; pentru ce este duhovnicesc pot să spun că este cu mult înaintea mea. Ea foarte repede prinde o poezie duhovnicească, o cântare, un psalm.

- Maica Domnului a făcut într-adevăr minuni cu acest copil.

- Da, toți medicii care au văzut encefalograma au spus că nu va putea merge,

nu va putea vorbi. Ea vorbește coerent, mă înțeleg cu ea, are putere de decizie. Se îmbracă singură, își face igiena, mă ajută în treburile casei. O las singură când plec la cumpărături sau am alte treburi în oraș, și de multe ori gătește. Vreau să vă spun că îi las zarzavatul mărunțit și, când mă întorc, găsesc niște ciorbe grozave.

- Povestiți-ne și despre legătura ei cu Biserica.

- Se spovedește și se împărtășește. Are o trăire deosebită și conștientizează păcatul, deși, stând mai mult în casă, nu clevețește, nu bârfește, practic nu prea intră în contact cu lumea – eu nu văd păcate la ea. Duhovnicul nostru mi-a spus odată că este foarte impresionat de felul în care se spovedește Maria. Ea are foarte mare

Eu în pânțece am fost, dar voi M-ați apărat?

Știți cum s-a născut Asociația Provita în Constanța sau actuala Școală Brâncovenească? În urmă cu 2 ani, prin intermediul unei colege, am aflat despre cazul unei tinere fete gravide pe care părinții încercau să o convingă să avorteze cu orice chip. Tot ce aveam era numele unei persoane care o cunoștea pe tânăra gravidă, prin care Dumnezeu ne-a ajutat să-i aflăm în circa o oră telefonul fetei. Așa s-a întâmplat ca să acționăm cât se poate de repede, mai târziu înțelegând că în astfel de cazuri orice minut este prețios: viața pruncului care se odihnește în adâncul pântecului mamei sale, ca în cel mai sigur loc din lumea aceasta, depinde în zilele noastre de tot felul de circumstanțe care nu pot fi anticipate sau influențate, viața sau moartea lui putându-se hotărî extrem de rapid. În numai câteva ore mama poate ceda presiunii psihologice enorme care se exercită asupra sa fie din partea tatălui copilului, fie din cea a părinților ei sau, în cazul unor depresii semnificative, chiar direct din partea diavolului. Căci cine altul poate dori cu atâta vehemență uciderea omului decât numai acela care este „ucigător de oameni dintru început”. Urmează, bineînțeles

avortul sau altfel spus tragedia unei vieți de om. În cazul acestei femei, pentru sufletul ei bun, Dumnezeu n-a îngăduit acest lucru.

Modificarea mentalului colectiv în ultimii 30-35 de ani cu privire la pruncul purtat în pânțece a dus la acoperirea deplină a adevărului în privința chiuretajelor. Manipulați prin toate mijloacele – televiziune, cărți și reviste, ziare, internet – și prin diverse curente la modă – feminism, hedonism, consumism – oamenii au ajuns chiar să creadă că atunci când fac un avort aleg libertatea și nu moartea.

Astfel, am avut o primă discuție telefonică de aproape o oră cu o tânără necunoscută, căreia a trebuit să-i câștigăm încrederea, a trebuit să luăm pulsul situației create și să identificăm starea și dorințele fetei. Ajutorul mare a fost reciproc, deoarece nici ea nu dorea să facă avortul, se afla însă sechestrată de părinții ei (constănțeni) într-o casă la țară și programată a doua zi la un control ginecologic, ce se dorea a fi o pregătire pentru chiuretaj. Copilul era în luna a treia și fusese conceput cu un bărbat

căsătorit, lucru care pentru noi nu a avut nici o semnificație. Importantă era salvarea vieții copilului și a păcii sufletești a unei mame obligată să-și lepede pruncul.

Părinții fetei au mers până într-acolo încât l-au determinat pe tatăl copilului să o sune pe fata lor și să-i sugereze avortul datorită unor incompatibilități de RH, ceea ce însemna o sarcină extrem de riscantă. Acest lucru s-a dovedit ulterior adevărat, însă Dumnezeu nu a îngăduit ca vreun fir de păr al mamei să se clintească tocmai pentru că se lupta după putere ca să păstreze pruncul. E un lucru cu adevărat minunat că, atunci când ispitele sunt foarte mari, mai ales în aceste cazuri „de viață și de moarte”, dacă ții cu tărie poziția ortodoxă, primești de Sus putere să rezisti, iar rezultatul este pe măsură.

Situația se complica – fata era înspăimântată și hărțuită, vorbea deja în șoaptă din camera ei, dar păstra măcar legătura cu noi, cei de la Provita, acordându-ne o tot mai mare încredere. Având o situație materială bună, părinții au decis să-i ia înapoi mașina personală și i-au dat un termen de câteva zile până să se hotărască să avorteze. În caz contrar, urma să fie izgonită din casă, pentru a rămâne singură pe străzi – o fată însărcinată, fără sprijin părintesc, fără acoperiș și resurse de vreun fel.

Am convenit telefonic să se întoarcă la Constanța, unde urma să o așteptăm la gară și să îi oferim o locuință, asistență medicală și un ajutor decent pentru nevoile personale. Mărturisesc că acest lucru nu

Fraților și Surorilor,

Să ne oprim o clipă din iureșul nebun și să ascultăm scâncetul mut al pruncului ucis în pântecele maicii sale, scâncet care astăzi Îl asurzește doar pe Dumnezeu. Trăim o schizofrenie îngrozitoare, ne înduioșăm de porcul tăiat fără anestezie, de câini și pisici, dar suntem împietriți și indiferenți în fața tragediei puiului de om.

Majoritatea celor care am făcut/ facem avort nu am avut conștiința că facem o crimă. Am fost manipulați și nu ne-am dat seama că în pântece nu e o “sarcină” ci un om. Dacă “sarcina” în momentul nașterii e om, mergând retroactiv până la concepție, când încetează ea să fie om?

În România se fac 1.000.000 de avorturi pe an, adică 2800 avorturi/zi.

Juristul italian Rafael Ballestrini spunea: **“Cea din urmă dovadă că un popor a ajuns la cel mai jos nivel de decădere morală, va fi că avortul se va considera ceva tolerat social și obișnuit”.**

Nu putem visa la o regenerare morală a neamului nostru dacă nu vom înceta acest oribil și de neînțeles păcat.

Cartea **“Cu ce preț”**, caracterizată de părintele Arsenie Papacioc drept **“cea mai completă scriere despre avort și contracepție”**, convinge pe cel care a citit-o despre realitatea acestor lucruri. De asemenea, concursul cu premii care o însoțește, este un motiv în plus - mai ales pentru tineri - să o citească.

Vă rugăm să vă implicați în distribuirea acestei cărți în localitatea dumneavoastră și de asemenea în popularizarea concursului.

Noi, la Constanța, ne-am propus să oferim gratuit cartea tuturor elevilor și studenților începând cu clasa a VII-a, aproximativ 50.000 exemplare. Dorim inițierea unui referendum prin care să cerem revizuirea textelor constituționale privind dreptul la viață din momentul concepției, căci nu putem accepta ca într-o țară creștină crima să fie legalizată.

Vă mulțumim pentru răbdarea de a citi această scrisoare și așteptăm răspunsul dumneavoastră. Ca să-l cităm pe Părintele Arsenie: **“Căci nu a zice, ci a mișca înseamnă a ajunge!”**

Cu stimă,
Marcel Bouroș
Școala Brâncovenească

a fost chiar ușor, deoarece, pe de o parte, fata era de condiție socială bună, iar pe de alta avea probleme curente de sănătate – însă, peste toate, era o femeie însărcinată părăsită de toți cei dragi.

Părinții au dus-o seara în gară și au lăsat-o acolo cu toate bagajele, ca pe-un câine la o margine de sat. Dimineața, pe când așteptam pe peronul gării, am văzut coborând din tren o fată frumoasă și hotărâtă să-și poarte crucea până la capăt.

Am instalat-o într-o locuință și i-am asigurat primirea asistenței medicale curențe. Am încercat și să ne apropiem de ea, pentru a suplini măcar într-o mică măsură durerea suflătoare pe care trebuia să o îndure. Dar însăși dârzenia ei a fost aceea care de multe ori ne-a motivat și pe noi, iar sarcina a decurs normal. Cei ce își făceau cele mai mari probleme erau tot părinții, tot mai panicați pe măsură ce fătul creștea în pântece, iar presiunile lor inițiale au culminat cu desfacerea contractului de muncă al fetei, angajată la firma lor, pentru a o lipsi până și de ajutorul maternal asigurat de stat. Anticipând acest lucru, i-am făcut fetei formele de angajare la una dintre firmele colaboratoare Fundației, și astfel acest ultim atentat la viața pruncului a fost respins cu succes. Ca o sfortare finală, părinții au schimbat tactica, propunându-i fetei tot sprijinul lor bănesc, logistic, medical, ba pe deasupra și o garsonieră într-un oraș de munte al țării, numai să renunțe la copil. Cu îndrăzneală, tânăra a respins orice încercare și plan care ar fi afectat decizia nașterii pruncului, iar noi,

Gripa A H1N1 o propagandă pentru O.M.S.?

De ani buni, specialiștii ne amenință că va apărea o pandemie de gripă de calibrul precedentelor, devenite demult „vedete” în opinia publică. Anul 2009 pare să le confirme temerile, odată cu apariția unui nou virus gripal, A (H1N1), care se transmite de la om la om. Astfel, de la depistarea primului caz de gripă „porcină” (în Mexic, la 18 martie 2009) și identificarea acestuia (24 aprilie 2009), au trecut doar două luni până ce Organizația Mondială a Sănătății (O.M.S.), adică forul internațional însărcinat cu supravegherea problemelor de sănătate, a declarat alertă de gradul 6 pentru infecția cu virusul gripal A H1N1.

Pe data de 11 iunie a.c., directorul general al O.M.S., Dr. Margaret Chan, a afirmat că „pe baza dovezilor existente și a evaluărilor făcute de experți, s-au întrunit criteriile științifice pentru declararea unei pandemii de gripă”, ridicând gradul alertei pentru gripa A (H1N1) de la 5 la 6. Dr. Chan a mai adăugat: „Omenirea se află la începutul pandemiei de gripă 2009”. La acel moment, rapoartele arătau un total de 28.774 de cazuri confirmate în 74 de țări, dintre care 144 erau decese.

Mass-media a savurat știrea și a servit-o publicului cu adaosul aferent de panică. Ministerul Sănătății din România

s-a aliniat și el la recomandările O.M.S., punând în alertă un întreg sistem strategic anti-pandemie. Din informațiile provenite din documente oficiale și din mass-media, virusul A (H1N1) este o creație de laborator iar infecția este de o gravitate medie, multe cazuri vindecându-se de la sine, fără a necesita vreun tratament special. Nu s-a dat nici un ordin de restricție privind libera circulație dintr-o țară în alta. Și, atunci, ne punem întrebarea: cum ar trebui să percepem noi, ca simpli cetățeni, alerta O.M.S. pandemică de grad 6, lansată în 11 iunie? I-am adresat această întrebare d-lui Prof. univ. Dr. Vasile Astărăstoae, președintele

Colegiului Medicilor din România.

Prof. V. Astărăstoae: Aș vrea să fac o scurtă introducere. Într-o viziune ultra-optimistă, impusă de O.M.S. la sfârșitul secolului al XX-lea, se spunea că vom eradica malaria, vom eradica poliomielita, vom reduce tuberculoza – că secolul al 20-lea va însemna sfârșitul pandemiilor, și bolile infecțioase vor dispărea din istoria omenirii.

O viziune total greșită și care a fost infirmată de practică, pentru că au apărut și s-au manifestat încă 30 de boli infecțioase noi, una dintre acestea având un impact social masiv: infecția cu HIV, ce determină boala SIDA. Tuberculoza a crescut, malaria nu a fost eradicată și a crescut, poliomielita există în continuare.

A fost, deci, o politică și o strategie greșită a O.M.S. Trebuie să ne așteptăm în continuare la existența pandemiilor. De altfel, O.M.S. nu a declarat această alertă în alte situații, deși acestea îndeplineau criteriile de pandemie, și a declarat-o acum, pentru prima dată în 40 de ani.

P.O.: *La ce boli vă referiți când spuneți că O.M.S. ar fi trebuit să declare alertă de pandemie?*

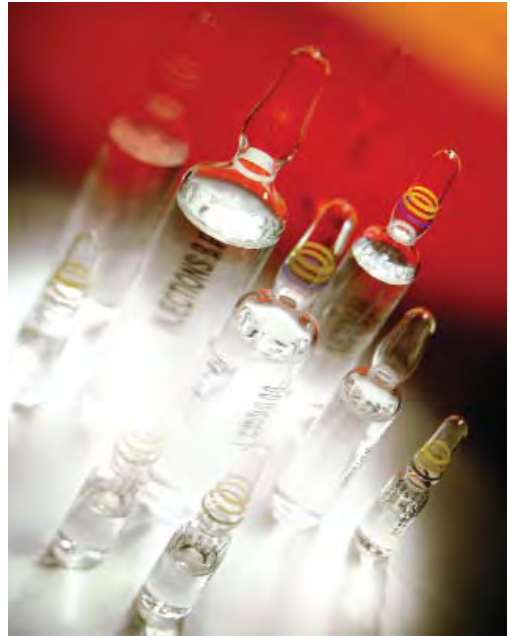
Prof. V.A.: Este vorba despre sindromul respirator acut sever (SARS), care a avut manifestarea de pandemie, și nu s-a declarat alertă, ci s-a oprit la gradul 3.

P.O.: *De ce credeți că O.M.S. a luat acum o astfel de decizie pentru gripa A (H1N1)?*

Prof. V.A.: Sunt câteva aspecte care ridică un semn de întrebare. În primul rând, că s-a declarat această pandemie într-o perioadă de criză economică. Ori, în această perioadă se pune problema, mai ales în țările donatoare, a fondurilor pe care acestea le alocă diferitelor instituții internaționale. Și, deodată, s-a declarat nivelul 6, un nivel foarte periculos – și, atenție!, sunt țări, ca de exemplu Franța, care nu l-au recunoscut. În plus, toată această escaladare a gradului de alertă s-a făcut fără consimțământul miniștrilor sănătății din țările membre O.M.S. O.M.S.-ul este acum un „colhoz” internațional: în ultimii 25 de ani, s-a transformat într-o instituție care își întreține burocrăția proprie – ca și Uniunea Europeană, ce merge pe același drum. Își ia măsuri de supraviețuire.

Iar modalitatea în care s-a făcut această escaladare nu este una eficientă. Să fim bine înțeleși. Există un nou tip de virus gripal. Este un virus A, printre primele identificate, care are particularitatea de a fi un amestec, la nivelul genomului, între virusul de la porci, cu virusul de la păsări și cu virusul de la oameni. El se poate transmite de la om la om. Cu toate acestea, însă, modalitatea în care s-au luat măsurile de prevenție nu este corectă. Eu zic că măsurile ce trebuiau luate erau măsuri raționale: informarea populației, spălarea mâinilor, evitarea locurilor aglomerate. De fapt, sunt măsuri de bun simț pentru orice boală cu transmitere respiratorie. Același lucru trebuie făcut și pentru tuberculoză, și pentru o bronșită, și pentru multe altele.

Reîncepe campania de vaccinare împotriva HPV

După eșecul campaniei de vaccinare împotriva virusului papilloma uman (HPV) din 2008, actualul ministru al sănătății, D-l Ion Bazac, dorește „să mai dea o șansă” acestei inițiative. În definitiv, România a achiziționat 330.000 de doze de vaccin, iar din cele 110.000 de eleve cu vârste cuprinse între 9 și 11 ani, care urmau a fi vaccinate împotriva HPV, doar 2.600 au fost injectate, adică mai puțin de 2% din grupul vizat.

S-a crezut probabil că românii, impresionați de marile nume implicate la nivel înalt în această chestiune, vor înghiți versiunea oficială și vor fi manipulați mai ușor, având în vedere „tradiția” obligatorie a vaccinarilor. Nu s-a întâmplat însă așa.

Ce ni se pregătește pentru 2009? Din comunicatul de presă al Ministerului dat în 14 iunie 2009, aflăm că va începe o amplă

campanie de informare privind vaccinarea. Ea se va derula în două etape principale: pentru început vor fi informați medicii responsabili de vaccinarea în școli și dirigenții claselor a VI-a și a VII-a (anul școlar 2009-2010), apoi vor avea întâlniri de informare cu părinții. În acest sens, s-a înființat „Centrul Național de Informare pentru Prevenirea Cancerului de Col Uterin” (CNIPCCU). Va exista și o a treia etapă de evaluare a campaniei de informare, prin intermediul unui sondaj de opinie.

Ni se precizează că, de această dată, Ministerul Sănătății va face lucrurile „corect, avizat, cu respect față de părinți, așa cum nu au fost făcute anul trecut”. În același timp, însă, se recunoaște faptul că marea campanie nu va necesita nici un ban public și că totul va fi finanțat integral de

firmele producătoare a vaccinurilor anti-HPV – adică tocmai de către acele structuri care au un mare interes economic în această problemă. Și încă ceva. Pentru campania de informare, Ministerul Sănătății invită la discuțiile cu medicii români personalități ale vieții medicale internaționale, care însă nu sunt puse să-și declare conflictul de interese. Ce înseamnă aceasta? Ar trebui să dezvăluie dacă informațiile pe care le dețin provin dintr-un studiu universitar sau dintr-unul finanțat de către firmele producătoare de vaccin. Astfel, cei care primesc datele ar avea o altă perspectivă a prelucrării datelor obținute. Este cazul unui specialist microbiolog (nu virusolog!), care, pus să facă o asemenea declarație, a afirmat că a lucrat în echipa care a fabricat vaccinul anti-HPV. Și, atunci, ne punem întrebarea: cât de corecte și de imparțiale vor fi informațiile care ajung la cei ce vor avea marea responsabilitate de a lua decizia finală, adică părinții?

Iată de ce ne-am gândit să reluăm câteva aspecte științifice care ar trebui să echilibreze balanța informatică. Ele ne parvin de la D-l **Dr. Rareș Simu**, medic specialist în imunologie și alergologie clinică, unul dintre puținii specialiști români care au avut răbdarea să-și aplece atenția asupra subiectului și să cerceteze documentele științifice internaționale. Dr. Simu s-a informat din studiile oficiale ale producătorilor, depuse la Comisia Europeană, date care se găsesc și pe site-ul Agenției Medicale Europene, for ce autorizează introducerea pe piață a oricărui produs medicamentos nou (www.emea.europa.eu).

Ce este vaccinul anti-HPV și cât de eficient este acesta în lupta împotriva cancerului de col uterin?

Dr. R. Simu: În primul rând, mă bucur că nu am vorbit degeaba despre acest vaccin și s-a luat decizia de a vaccina fetele la o vârstă mai mare, de 12-14 ani.

În ceea ce privește vaccinul anti-HPV, acesta a fost prezentat ca un tratament profilactic pentru cancerul de col uterin. Pentru a vorbi despre eficiența lui, ar trebui făcute unele calcule. Se știe că există peste 100 de tulpini de HPV, din care doar 15 prezintă un risc mai mare de a produce leziuni precanceroase. Vaccinul anti-HPV previne infecția cu doar două tulpini virale (16 și 18) de HPV, care *pot* produce leziuni precanceroase, cu *potențial* de a evolua spre cancer de col uterin într-un interval de minimum 10-15 ani. Tulpinile din vaccin acoperă doar 70% din aceste leziuni. Deci, o persoană vaccinată are în continuare un risc de 30% de a forma leziuni precanceroase. Dar nu toate infecțiile cu HPV ajung la leziuni de acest fel. Astfel, peste 90% din infecțiile cu HPV se elimină din organism fără nici un tratament, în circa 2-4 ani. Aproximativ 60% din leziunile precanceroase ușoare, 45% din cele medii și 33% din cele avansate se vindecă fără tratament. Nu se știe prin ce mecanism evoluția se face spre vindecare sau spre cancer de col. De altfel, studiile internaționale arată foarte clar că doar mai puțin de 2% dintre infecțiile cu HPV ajung în stadiul de cancer, după o evoluție de minim 10-15 ani.

Școala părinților

Mai multă vreme am ezitat până să mă hotărâsc să vă scriu, și aceasta în primul rând pentru că am văzut că ați renunțat la rubrica dialogului cu cititorii. În primul rând, vreau să vă mulțumesc, căci găesc răspuns în revista dumneavoastră la multe din problemele și frământările cu care mă confrunt. Mă bucur că mai sunt oameni care găesc puterea să afirme adevărul în zilele noastre. Aș avea totuși câteva observații: Mă gândesc că ar fi tare bine dacă în cadrul anumitor rubrici ați răspunde mai punctual la temele practice cu care ne confruntăm, mai cu seamă, ca părinți și creștini în zilele noastre. O rubrică dedicată vieții de familie, educației copiilor ne-ar putea ajuta mult. Avem nevoie de sfatul unor doctori și psihologi, a unor profesori și preoți care să se priceapă cu adevărat la problemele prin care trecem și să nu ne zăpăcească cu tot felul de teorii după cum se întâmplă în multe cazuri. Desigur că astfel de rubrici există și în alte reviste sau emisiuni, dar vă spun sincer că de cele mai multe ori m-au dezamăgit. Îmi lasă impresia că se face totul doar pentru bani și publicitate, în general, cu oameni cărora nu prea le pasă de efectul sfatului care îl dau, cât de imaginea pe care o creează. Soluțiile care sunt date nu numai că nu sunt viabile, dar în multe cazuri sunt chiar nocive. Mulți recomandă tot felul de tehnici orientale pentru a ieși, chipurile, din situații conflictuale. Cunosc pe cineva care era cât pe ce să înnebunească urmând un astfel de sfat. Acum se tratează la

psihiatru, deși cred că un duhovnic l-ar putea ajuta la fel de bine.

Viața noastră s-a schimbat foarte mult în ultimii 10 ani. Suntem complet bulversați și nu știm încotro să ne mai orientăm și spun aceasta din toate punctele de vedere. Cu creșterea copiilor cred că este cel mai greu să o scoți astăzi la capăt. Mă trezesc uneori noaptea și nu mai pot adormi gândindu-mă ce s-o întâmpla cu copiii noștri, cum voi putea să-i păzesc de toate influențele bolnave care sunt în jur, că ce auzi că se petrece astăzi în școli și în mediul celor tineri, ne îngrozește și pe mine și pe soțul meu. La 10, 11 ani văd și fac lucruri pe care noi nici la 25 nu ne treceau prin cap. Nu știu ce să mai zic, numai Dumnezeu știe ce va mai fi de acum înainte... Vă rog așadar să acordați mai mult spațiu în revista dumneavoastră acestor probleme.

Mihaela Birău (din Constanța)

Doamnă Mihaela, și noi vă mulțumim pentru scrisoarea dumneavoastră. Din păcate principala problemă pentru noi o constituie lipsa spațiului. Dintru început ne-am propus o rubrică intitulată *Școala părinților*, dar până acum nu am găsit nici spațiu și poate că nici colaboratorii care să se ocupe permanent de ea. Nu este ușor să dai răspunsuri la problemele zilelor noastre. Trebuie nu numai știință, dar și, după cum bine ați observat, responsabilitatea față de cele spuse, adică abordarea

cu multă atenție și dragoste de oameni. În sensul acesta, dacă dumneavoastră, vreunul dintre cititorii noștri, cunoașteți psihologi, doctori, specialiști în educație care să aibă atât cunoștințele adecvate, cât și un minim dar de a scrie, vă rugăm să ne contactați. Am vrea ca revista noastră să fie locul de întâlnire a unor astfel de oameni

care de obicei, în România, ori sunt dați la o parte, ori din smerenie stau ascunși. Noi nădărdim că de acum încolo n-o să lipsească această rubrică din paginile revistei, făcând totodată efortul de a vă răspunde și la acele probleme punctuale pe care ni le veți împărtăși în scrisorile dumneavoastră.

Redacția

Fără afecțiune, copiii noștri se nasc bolnavi

De ce copiii noștri sunt atât de agitați? De ce se manifestă agresiv de la cea mai fragedă vârstă? De ce nu ne ascultă și îi aflăm mereu revoltați, parcă neștiind ce vor cu adevărat? Astfel de întrebări au ajuns să fie atât de frecvent puse de părinții zilelor noastre, încât ne trimit mai degrabă la o cauză generală, identificabilă la nivel de societate, decât la o problemă individuală, specifică unei familii anume.

Deși au parte de o pregătire foarte bună în școală, participând la numeroase activități extrașcolare și la cursuri care le asigură o performanță intelectuală peste media vârstei, copiii noștri ajung totuși să fie nefericiți, stresați, suferinzi. De ce?

Desigur, nu există un singur motiv care să răspundă de configurația acestui trist tablou. Se poate identifica însă unul încuviințat atât de psihologi și medici, cât și de Părinții Bisericii: copiii vremurilor noastre, în tot mai multe cazuri, cad victimă celei mai răspândite boli de astăzi – lipsa de afecțiune. Iar aceasta survine,

din păcate, încă din primii ani de viață ai copilului sau chiar din primele luni de la zămisirea sa.

Într-adevăr, psihologia și îndeosebi neuropsihologia modernă, folosind cele mai noi mijloace de investigație, au constatat faptul că stările emoționale ale mamei din timpul sarcinii influențează fundamental, pe rând, embrionul, fătul și copilul. Afectivitatea constituie, așadar, infrastructura și temelia întregii noastre existențe.

Încă din a 14-a săptămână de viață intrauterină, creierul uman este, sub raport proporțional, foarte mare și complex din punct de vedere structural, preluând și prelucrând influențele externe. Organismul fătului este viu și dezvoltă numeroase reacții, inclusiv afective, determinând limpede o psihologie prenatală. Copilul răspunde nu numai la stările afective ale mamei, ci și la comunicarea verbală a celei care îl poartă în pânțece. El se comportă ca o adevărată persoană – și este, în fapt, o persoană nouă încă din clipa zămislirii. Deși e doar un boț de carne, pruncul așteaptă un cuvânt bun,

Ce vrea Dumnezeu de la noi?

Interviu cu Ieromonahul Teofan de la Mănăstirea Putna

- Care sunt cele mai mari încercări la care trebuie un creștin să facă astăzi față?

- Pentru a răspunde la o problemă atât de grea, am să apelez la cuvintele duhovnicului pe care l-am avut când eram în lume, Părintele Sofian Boghiu. Încercând să fiu în duhul Părintelui Sofian, aș zice că cea mai grea încercare de care ne lovim este mândria noastră. Părintele spunea de multe ori că omul de astăzi a ajuns așa de mândru, încât acest orgoliu este ca un fel de orbire și, de aceea, este foarte greu să ai o discuție cu el pe niște teme mai realiste din punct de vedere al mântuirii. Duhul mândriei este foarte răspândit. Problema mândriei este strâns legată de ceea ce aș numi „descreștinarea” sau „secularizarea” creștinismului.

Mitropolitul Ierothei Vlahos consideră că cel mai grav aspect al secularizării este gândirea și trăirea lumească a multora dintre ortodocși. În acesta sens părintele Sofian ne spunea că la un moment dat, deși în lumea astăzi pare că nu s-ar întâmpla nimic grav, în realitate este o lume foarte periculoasă pentru cel ce caută mântuirea, o lume care ne poate influența negativ dacă nu stăruim cu toată râvna

în slujba credinței. Considera că, pentru a rezista, trebuie să facem în continuu un efort pentru a trăi într-un duh de smerenie, altfel e foarte greu să ne dăm seama de ceea ce se întâmplă.

Dar dacă ne-am referi la problemele care sunt la noi în țară...

În primul rând, ne confruntăm cu problema lipsei sobornicității. Dacă ar exista o sobornicitate reală, nu simulată, foarte multe lucruri s-ar rezolva. Neașteptat de multe lucruri s-ar limpezi în Biserică, în sufletul nostru, în familiile noastre, la locul de muncă. Nu ne sfătuim între noi. Nu ne ascultăm între noi. Lucrul acesta arată că, în fond, nu avem o gândire și o trăire ortodoxă. În momentul în care acceptăm dialogul cu celălalt, acceptăm să fim deschiși, să fim în mod real sobornicești; trebuie atunci să acceptăm și faptul că putem greși. Revin la duhul mândriei care ne stăpânește pe toți: nu vrem să recunoaștem că greșim și, de aceea, lucrurile nu pot merge bine. Și Părintele Sofian observa această stare de egoism, de nepăsare, această lipsă de

jertfă pentru aproapele (care nu mai este, de fapt, „aproapele”), această lipsă a căării – adică a iubirii – de la unul la altul, toate fiind expresii ale unei credințe superficiale. Asemenea constatări sunt cu totul neașteptate, dacă ne raportăm la vechimea tradiției ortodoxe din această țară. Există, desigur, atacuri din exterior împotriva Bisericii, însă ele nu ar fi atât de periculoase dacă am ști să trăim în sobornicitate și în dragoste.

- Aceste atacuri venite din afara Bisericii și îndreptate împotriva creștinismului ne dor. Ce răspuns ar trebui să avem înaintea lor?

- Este foarte important să ne rugăm

tot timpul să facem voia lui Dumnezeu. Cineva m-a întrebat, odată, de ce trebuie să reacționăm noi, creștinii, în fața unor asemenea provocări... I-am răspuns că avem în calendar sfinți voievozi și sfinți împărați care s-au implicat foarte concret în problemele societății din vremea lor. Cumva, ei au greșit? Trebuie văzut ce vrea Dumnezeu cu fiecare dintre noi la momentul respectiv. Aici este marea taină a vieții noastre! Ce vrea Dumnezeu să fac într-un anumit moment? Sunt perioade în care, într-adevăr, trebuie numai să ne rugăm. În același timp, trebuie să ne gândim și la cealaltă față: poate, cumva, Dumnezeu vrea ca eu să ies mai în față și să spun anumite

Minuni ale Sfintei Marina

Sfânta Marina, chirurg pentru Andreas

Sfânta Marina a luat de la Dumnezeu un har deosebit de a-i ocroti pe copii și, mai cu seamă, pe cei firavi și bolnavi. De multe ori în viața noastră îi chemăm în rugăciune pe Dumnezeu și Sfinții Săi. Așa a făcut și o familie din Cipru, cunoscută pentru apelurile televizate de aflare a unui donator potrivit al măduvei necesare operației copilașului lor, Andreas, suferind de leucemie.

În cele din urmă, donatorul a fost găsit și părinții s-au pregătit să călătorească în S.U.A., unde s-ar fi putut face o dificilă intervenție chirurgicală de transplant de măduvă. Oamenii își amintesc încă frământarea de atunci a familiei lui Vasou Vasiliou, din localitatea Aghios Napos, și rugăciunile zi de zi către Hristos pentru a le izbăvi copilul. Înainte de a pleca pentru operație, părinții au auzit de minunile Sfintei Marina și au hotărât să telefoneze la mănăstirea Sfintei din Andros, cerând ajutorul ei.

La telefon, starețul mănăstirii a făgăduit că se va ruga Sfintei Marina să-i fie de ajutor copilului în sala de operații. Cu adevărat, având binecuvântarea Egumenului Kiprian în bagajele și o credință neclintită în ajutorul Sfintei, cei doi părinți și micul Andreas s-au dus în S.U.A.

Cu puțin timp înainte de operație, o femeie s-a înfățișat înaintea doctorului care urma să îl opereze pe micul Andreas. I-a spus că este chirurg și l-a rugat să-i îngăduie să urmărească operația, deoarece este medicul personal al micuțului. Cererea ei adresată doctorului arăta că avea cunoștințe medicale și nu a dat nimănui de bănuț că, de fapt, n-ar fi medic. Cu toate acestea, chirurgul i-a spus că nu este permis unui doctor străin să se găsească în sala de operații, mai ales că era vorba de o operație delicată. Cu toate acestea, stăruința „doctoriței” l-a făcut să cedeze!

I-a cerut, așadar, să lase datele de identitate la oficiul de înregistrare și să intre împreună cu el în sala de operații. Așa s-a și făcut. Doctorița necunoscută a intrat în sala de operație și nu doar că a urmărit operația micului Andreas, ci a și participat

FOTO: Sfânta Marina
biruind pe diavol

Sângele martirilor, sămânță pentru încreștinarea Chinei

(continuare din nr. 5)

Din cei aproape 1000 de ortodocși ai Chinei, din nefericire, mulți – după mărturia Arhimandritului Ioanichie, în-tâi-stătătorul misiunii ruse – înfricoșați de chinurile sălbatice și de moarte, au cedat și au apostaziat. Printre ei, și unii membri ai misiunii. Alții, însă, în ciuda muncilor cumplite, au rămas ca niște diamante tari, ancorați cu neclintire în Hristos și în Dreapta-slăvire. Vreo 300 au mărturisit murind cu moarte mucenicească!

Pe 1/14 iunie, „boxerii” au ars biserica și clădirile misiunii în Pekin. Întâiul mucenic al prigoanei a fost un fiu de preot în vârstă de 23 de ani, pe nume Isaia. Era fiul preotului Mitrofan. Soldat la artilerie, de îndată ce s-a aflat că este creștin, i s-a cerut să se lepede de Hristos și să aducă tămâie idolilor. A refuzat: „Sunt creștin!” I-au tăiat capul. Era 7/20 iunie 1900. Trei zile după, în seara zilei de 10/23 iunie, străzile din Pekin se umplură de manifeste prin care poporul era chemat să-iucidă pe creștini, amenințându-i cumplit pe cei ar fi îndrăznit să înlesnească scăparea creștinilor. Era o „noapte a Sfântului

Bartholomeu” pentru ortodocșii din China. La ora 10 seara, „boxerii” înfuriați, împreună cu soldații, au înconjurat casa blândului, fără de răutate și ne iubitorului de arginți preot Mitrofan, cel împodobit cu toate virtuțile, în care se aflau aproximativ 70 credincioși. Sosise ceasul bunului păstor. Acesta, după ce cu ajutorul nurerii sale de 19 ani, Maria (logodnica lui Isaia), înlesnise fuga celor ce puteau și voiau să o facă, a dat cu multă lepadare de sine mărturia cea bună a credinței, pecetluind cu sângele său calea sa sfântă, la doar 45 ani.

Părintele Mitrofan a fost măcelărit cu o sălbăticie nemaîntâlnită sub un curmal, înaintea casei sale. Pieptul i s-a făcut ca un fagure de miere de la mulțimea loviturilor de cuțit. Era într-un noian de pace dumnezeiască, rugându-se până în ultima clipă. „Boxerii” l-au prins și pe fiul său de 7 ani, Ioan. L-au chinuit pe micuț cu o barbarie de neînchipuit.

El se lepăda să-l tămâieze pe Buddha: „Ești credincios al diavolului!”, îi ziceau. „Sunt creștin”, le răspundea, „și cred în adevăratul Dumnezeu!” I-au răiat degetele de la picioare, nasul, urechile și, în cele din urmă,

și mânuțele, din umeri. Din mărturiile celor ce erau de față, Protasie Itan și Irodion Hsiu (care până la prigoană nu erau creștini, dar s-au botezat mai târziu, mișcați de pilda de bărbăție al micuțului Ioan), micul mucenic al lui Hristos dădea semne că nu avea dureri, în ciuda rănilor și a tăierii membrelor. „Nu doare să pătimești pentru Hristos!”, spunea. Din pricina hemoragiei puternice, i se făcuse sete, și a cerut puțină apă. A primit în schimb batjocuri și ocări. A doua zi, i s-a tăiat capul și a fost ars într-un ritual „în cinstea lui Buda”(!).

În aceeași zi de 11/24 iunie a mucenic și mama lui, presvitera Tatiana, prin tăierea capului. A fost prinsă și logodnica lui Isaia, Maria, de 19 ani. Ea venise cu două zile în urmă în casa socrului ei, dorind să moară alături de familia logodnicului său. Serghie, cel de-al doilea fiu al părintelui Mitrofan (care a supraviețuit prigoanei, ajungând și el mai târziu preot) a încercat să o convingă să fugă, ca să se salveze. Răspunsul ei a fost: „M-am născut aici, în biserica Preasfintei Născătoare-de-Dumnezeu, și aici vreau să mor!” „Boxerii” au arestat-o. Ea îi condamna pe față pentru că omorau oameni nevinovați fără judecată. A fost chinuită cu cruzime: i s-au găurit mâinile și picioarele, apoi lăsată o vreme așa, după care a fost ucisă. A fost prins și catehetul misiunii, Pavel Huan, pe care „boxerii” l-au chinuit groaznic. Și-a dat sufletul cu pace, pe când se ruga. Împreună cu el a răbdat înfricoșătoarele chinuri și învățătoarea școlii misiunii, Ighia Huen. Ea l-a mărturisit pe Hristos cu bucurie și zâmbind, în toiul iadului de chinuri ridicat

asupra ei. Și-au aflat cumplită moarte, mărturisind până la sfârșit pe Hristos, și Climent Kui Chin, Matei Hai Chuan, fratele lui, Vitie Hai Chuan și Ana Chui, albaștri din vechea generație. Au fost înjunghiați bărbați, femei și copii – cu gâtul tăiat de la o ureche la alta, cu mădularele tăiate în bucăți. Mirosul sângelui în căldura de iunie era de neîndurat și priveliștea ce se întâlnea pe străzi mai grozavă decât se putea răbda...

Inochentie a fost chemat la Petrograd, unde a fost hirotonit episcop, și s-a întors în China în august 1902, ca să adune ce mai rămăsese din misiune și să pună un nou început. Pe locul vechii misiuni din Pekin a fost ridicată biserica tuturor Sfinților Mucenici și învistiertă cu moaștele Sfântului sfințit-mucenic Mitrofan și a celorlalți mucenici ale căror moaște au putut fi găsite. Această biserică a fost dărâmată din temelie după instaurarea comunismului în China, pe locul ei ridicându-se ambasada URSS.¹

Pentru rugăciunile sfinților Tăi noi-mucenici chinezi, Hristoase Dumnezeule, mântuiește sufletele noastre!

Traducere de monah Gherontie (Nica)

Articol tradus din periodicalul Mitropoliei
Pireului „Piraiki Ekklesia”
nr. 197, oct. 2008, pp. 14-17

1. În august 2000, Patriarhia Moscovei i-a proslăvit în ceata sfinților pe cei 222 de noi-mucenici chinezi, rânduint de dată de prăznuire ziua de 11 iunie, când marea lor parte l-au mărturisit pe Hristos. (n.red.)

Abuzuri și intimidări catolice față de parohiile ortodoxe din Maramureș

FOTO: biserica monument din Botiza
se află în curtea bisericii noi,
ridicată de comunitatea locală.

Un preot greco-catolic acuza deunăzi Biserica Ortodoxă Română de „comportament talibanic” față de comunitățile greco-catolice. În realitate, se adeverește faptul că parohiile ortodoxe din Ardeal sunt supuse unor hărțuieli și atacuri permanente din partea greco-catolicismului, totul cu scopul de a înstrăina bunurile deținute de enoriași. Clamând dreptatea, catolicii folosesc principiul forței și al intimidării în atingerea scopurilor de dominație instituțională și de realizare a infrastructurii potrivite prozelitismului din Ardeal.

O situație de acest gen se derulează și în comuna maramureșeană Sarasău. Parohia ortodoxă a câștigat în anul 2000, prin proces cu sentință irevocabilă, biserica monument istoric construită la anul 1600 (proprietate, așadar, a Bisericii Ortodoxe și a comunității ortodoxe locale). Dar nici până în acest moment, la nouă ani de la câștigarea dreptului istoric de a folosi biserica lor, ortodocșii nu pot intra și nu pot sluji acolo. Motivul? Biserica Catolică a intentat tot felul de procese parohiei ortodoxe, iar limita bunului simț elementar este cu mult depășită prin faptul că se folosesc împotriva preotului localității, părintele Gabriel Pușcaș, și enoriașilor ortodocși intimidări bazate pe forța brută.

„Numai cu vărsare de sânge” este deviza Uniților care nu vor să cedeze biserica, proprietate juridică de drept a ortodocșilor. Ei se manifestă, de altfel, în duhul acestui

principiu: s-a ajuns la spargerea geamurilor casei parohiale ortodoxe. Altădată, s-a recurs la amenințări cu violența atunci când preotul Gabriel Pușcaș a dorit să prăznuiască hramul bisericii monument istoric alături de P.S. Iustinian (Chira) al Maramureșului, astfel încât ortodocșii s-au văzut nevoiți să renunțe. Trebuie menționat faptul că greco-catolicii au unde să își facă slujbele, având o catedrală pentru acest lucru. Deși nu îngăduie ortodocșilor să intre în biserica-monument, greco-catolicii nu o folosesc decât foarte rar.

În urma dialogului purtat cu avocatul Episcopiei Ortodoxe a Maramureșului și Sătmarului, D-na Mariana Râmbu, care reprezintă parohia Sarasău în procesul intentat de greco-catolici, am aflat că

FOTO: Biserica monument din Sarasău

aceștia din urmă au deschis recurs parohiei ortodoxe, revendicând clădirea și cerând rectificarea Cărții Funciare în favoarea lor. Acest lucru se întâmplă în condițiile în care există deja o decizie a Curții de Apel de la Cluj prin care i se recunoștea parohiei ortodoxe de la Sarasău dreptul de proprietate asupra bisericii monument istoric și în condițiile în care dovezile istorice arată, fără tăgadă, că biserica a aparținut, istoric, ortodocșilor. O posibilă motivație a acestor demersuri, opinează d-na avocat Mariana Râmbu, este faptul că parohia greco-catolică folosește biserica-monument pe post de obiectiv turistic, percepând taxe pentru vizitarea ei.

L-am contactat și pe primarul localității Sarasău, d-l Ion Covaci, care ne-a

declarat că „*primăria nu se bagă în probleme de religie*”. La observația noastră cum că problema bisericii-monument de la Sarasău nu este una religioasă, ci privind aplicarea și respectarea legii, primarul a invocat că nu poate interveni în favoarea parohiei ortodoxe, datorită recursului intentat de greco-catolici... „*În momentul în care va veni executorul judecătoresc să aplice hotărârea judecătoreiei, primăria o va confirma,*” a mai afirmat primarul.

Trist este faptul că, deși justiția și-a spus cuvântul, deși biserica este datată istoric, cu certitudine, ca fiind din 1600 și, prin urmare, ortodoxă, deși comunitatea ortodocșilor este mai numeroasă, catolicii folosesc mijloace abuzive pentru a ține, în continuare, biserica sub stăpânirea lor. Oare autoritățile sunt într-atât de nepuținicioase încât nu pot garanta respectarea legii? Sau catolicii sunt în Ardeal mai puternici decât legea?...

În schimb, în comuna maramureșeană Botiza, puternica parohie ortodoxă nu a îngăduit preluarea bisericii monument istoric (patrimoniu UNESCO), ce datează din anul 1694. Biserița s-a aflat întotdeauna în proprietatea comunității – care a fost la început, în 1694, ortodoxă, iar apoi, datorită vicisitudinilor istoriei, a fost catolicizată. Important este însă că, după 1989, marea majoritate a comunității (peste trei mii de oameni) a rămas ortodoxă, doar 80 dintre ei trecând la greco-catolicism. Cu toate acestea, biserica greco-catolică a înscris în Cartea Funciară biserica veche ca fiind proprietatea ei, câștigând și un proces la Curtea de Apel din Cluj. *De facto*, nu

au putut intra în posesia ei, datorită împotrivirii ferme a comunității ortodoxe din Botiza. Dar, chiar și așa, comunitatea ortodoxă nu-și poate folosi propria biserică deoarece, *de jure*, nu îi aparține...

În comuna Săpînța, al cărei caz a fost prezentat pe larg în numărul trecut, a avut loc de curând prima înfățișare a procesului de evacuare (!) a ortodocșilor din biserica aflată în liti-giu, desfășurat la Sighet. La proces au venit, pen-tru prima oară, și patru sute de săteni pentru a își afirma opțiunea fermă de sprijinire a parohiei lor or-todoxe. Venirea sătenilor a fost un semnal de alar-mă pentru autorități, care trebuie să conștientizeze că demersurile greco-ca-tolice provin din dorință de stăpânire, manifestată împotriva realității și a vo-inței oamenilor.

În concluzie, ne întrebăm în ce mă-sură este dreptatea (istorică și juridică) aplicabilă în Ardealul zilelor noastre. În vremurile în care se trâmbează sus și tare „unitatea spirituală” a marilor religii, și în care se vorbește sforăitor despre „biserici-le surori” ortodoxe și catolice, constatăm că problemele puse de Uniație (greco-ca-tolicism) sunt la fel de apăsătoare pentru ortodocși ca și în trecutul însângerat. Sigur, deocamdată se urmărește doar depozedarea de clădiri, de biserici și proprietăți. Și nu cu tunul, ci cu legea „*celui mai puternic*”. Anunță oare aceste tentative de dominație din partea Vaticanului, tot mai agresive, o nouă etapă de depozedare, de această dată nu numai a clădirilor, ci și a sufletelor?...

S-a aprobat legea pașapoartelor biometrice

Pe 23 iunie, Camera Deputaților a aprobat cu 206 voturi pentru, 13 împotrivă și 13 abțineri Ordonanța de Urgență nr. 207/2008, care modifică Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate. Acest act legislativ reglementează introducerea pașapoartelor biometrice, dotate cu cip RFID. Așadar, în ciuda faptului că s-au adus atât de multe dovezi în privința impactului negativ al tehnologiei RFID folosită la identificarea persoanelor, precum și în privința caracterului nedemocratic al deciziei de impunere a actelor de identitate cu cip, proiectul a fost, în cele din urmă, votat cu o largă majoritate.

De altfel, este cumva impropriu spus că *Legislativul român* a aprobat introducerea actelor de identitate cu cip în forma pașapoartelor biometrice. De fapt, parlamentarii români nu au făcut altceva decât să execute ceea ce s-a hotărât la Bruxelles. Pașapoartele biometrice sunt introduse printr-o reglementare europeană, adică un act legislativ european obligatoriu pentru statele membre U.E.

Potrivit actului normativ aprobat, pentru cei ce, din motive de conștiință, refuză pașaportul electronic (biometric), deputații au căzut de acord ca aceștia să poată primi un pașaport simplu, *temporar*, cu o valabilitate de 12 luni. S-a refuzat, astfel, posibilitatea unei alternative reale pentru cetățeanul român, acesta fiind obligat, practic, dacă refuză pașaportul cu cip din motive de credință, să accepte un statut de cetățean de rang inferior. Prin aceasta, se oficializează marginalizarea celor care au „probleme de conștiință” în a se încadra directivelor obligatorii ale Uniunii Europene.

Președintele Comisiei de apărare, democrat-liberalul Costică Canacheu, a declarat că nu se va constitui o bază de date permanentă cu amprente prelevate pentru pașaportul biometric, acestea rămânând în sistemul informatic doar pe durata emiterii pașaportului: *„După aceea, vor fi șterse. De asemenea, amprente nu sunt preluate de sistemul criminalistic”*. Această afirmație este, însă, un non-sens. Așa cum arată studiile efectuate asupra tehnologiei biometrice de tip RFID, odată

introduse datele personale în cip, ele vor intra oricum în bazele de date ale instituțiilor statului la fiecare scanare a actului de identitate. În plus, nu există absolut nicio garanție – și nici nu poate exista – că amprente prelevate nu vor fi păstrate „pentru siguranța statului”.

Următoarea etapă a introducerii actelor biometrice va fi în 2011 – buletinele de identitate. De această dată, deocamdată, nu avem de-a face cu o reglementare europeană, ci cu anumite interese autohtone, legături între anumite grupări politice și unele trusturi care vor să dețină monopolul aplicațiilor tehnologice de ultimă oră (cum se întâmplă în București cu firma UTI, ce întreține și aplică tehnologia bazată pe cipuri din rețeaua de transport local).

Reamintim cititorilor că la Mănăstirea Petru Vodă s-a declanșat o campanie de strângere de semnături în vederea unui referendum pe marginea introducerii actelor de identitate cu cip. Semnăturile se pot trimite la adresa mănăstirii.

Un raport ONU afirmă că legile naționale care protejează viața reprezintă un act de violență față de femei

Politica anti-familie îmbrățișată de Organizația Națiunilor Unite, prin încurajarea avortului și a contracepției, a ieșit de curând la iveală, într-un raport dat publicității în luna iunie, intitulat „Raport special al ONU asupra violenței împotriva femeilor, asupra cauzelor și consecințelor ei pentru ultimii 15 ani – un bilanț critic”.

Raportul susține, nici mai mult, nici mai puțin, că orice formă de legislație împotriva avortului și contracepției impusă de stat „încalcă dreptul la libertate, securitate și viață al femeilor”. Mai mult, în viziunea ONU, dacă statul nu furnizează cu promptitudine femeilor servicii de contracepție și planificare familială, atunci comite în mod indirect un act de violență împotriva femeilor pentru că nu recunoaște, nici nu permite „autonomia sexuală a femeilor”.

În acest context, reprezentantul „Societății Britanice pentru Protecția Copiilor Nenăscuți”, Pat Buckley, a afirmat în cadrul Consiliului ONU pentru Drepturile Omului că *„ideea de a crea un drept pentru întreruperea vieții celor mai vulnerabile ființe umane, smulgându-le din pântecul mamelor, reprezintă de fapt esența violenței împotriva femeilor și a copiilor lor”* (cf. lifesitenews.com).

Noul păgânism și mărturisirea credinței în Dumnezeu

Într-un Occident tot mai brăzdat de un nou păgânism în care zeei relativismului moral, ai corectitudinii politice, ai desfrâului și ai anticreștinismului instituționalizat își fac tot mai simțită prezența, micile gesturi de mărturisire a credinței nu lipsesc, ele arătându-ne frumusețea existenței în Hristos, Cel Care a spus: „Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri” (Mt. 10, 32)

De pe situl Mail Online aflăm că o

asistentă din Marea Britanie este pe cale de a-și pierde locul de muncă pentru că purta la gât un crucifix, fără a fi însă la vedere. Helen Slatter, în vârstă de 43 de ani, a fost somată în scris de către conducerea spitalului să renunțe la simbolul credinței sale purtat la gât, oferindu-i-se alternativa de a-l purta în buzunar.

Asistenta a declarat că „este vorba de un simbol al credinței mele”, atrăgând în același timp atenția că femeile musulmane angajate în spital poartă batice, dar nimeni nu se „sesizează” în privința lor. „Crucea înseamnă foarte mult pentru mine. Mi s-a spus că o pot ține în buzunar, dar nu e același lucru. Credința este importantă pentru mine”, a mai declarat asistenta care a refuzat să-și lepede credința.

În același registru, și tot în Marea Britanie – fără care a devenit vârful de lance al instituționalizării anticreștinismului –, aflăm de cazul foarte asemănător al unui alt asistent medical. Anand Rao, în vârstă de 71 de ani, creștin originar din India, a fost concediat după ce în cadrul unui curs de pregătire pentru asistenți a sugerat unei paciente să meargă la biserică pentru a scăpa de teama de moarte: „Pacienta mi-a spus că medicul a informat-o că nu mai are mult de trăit. I-am sugerat să meargă la biserică, iar Dumnezeu o va ajuta să se elibereze de povară”, a declarat Rao, care lucrează ca asistent de 40 de ani.

La doar câteva zile după incident, Anand Rao a fost dat afară din serviciu de conducerea Spitalului Universitar din Leicester unde activa, pentru încălcarea

codului de conduită pentru respectarea demnității pacienților.

Vedem astfel cum în noua societate este sub demnitatea celor care se află în fața morții să se împace cu Dumnezeu și este de demnitatea celor care încă mai cred Lui să trăiască de acum înainte numai cu această mărturisire.

Un nou vaccin devenit obligatoriu la recomandarea Organizației Mondiale a Sănătății

Organizația Mondială a Sănătății (O.M.S.) a acordat statutul de precalificare la nivel global pentru vaccinul împotriva infecției cu rotavirus. Acest lucru echivalează cu o recomandare a O.M.S. pentru includerea acestui vaccin, la nivel global, în programul obligatoriu de vaccinare. Decizia urmează să fie luată de fiecare stat în parte, în funcție de specificul său, de așezarea geografică, caracteristicile demografice etc.

Grupul Strategic Consultativ de Experți (SAGE) din cadrul O.M.S. a recomandat includerea vaccinării împotriva infecției cu rotavirus în cadrul tuturor programelor naționale de imunizare. Cu alte cuvinte, ca urmare a recomandării O.M.S., anumite state pot obliga părinții, prin adoptarea de reglementari legale în acest sens, la un vaccin împotriva virusului care le provoacă bebelușilor gastroenterocolita. Aceasta, însă, în condițiile în care tot mai mulți medici de familie și specialiști în imunologie avertizează în privința numărului tot mai mare de vaccinuri, devenite

obligatorii în ultimii 20 de ani la recomandările O.M.S. și care ar putea să aibă un efectul contrariu imunizării – o slăbire a capacității organismului de a face față, pe cont propriu, diferitelor virusuri.

De altfel, o parte semnificativă din societatea americană a început să se opună obligativității vaccinurilor, plecând tocmai de la argumentul că organismul trebuie să lupte singur împotriva bolilor (după cum afirmă un specialist american în imunologie, Kurt Link, în lucrarea sa „*The vaccine Controversy*”).

Infecția cu rotavirus, o boală gravă de natură diareică, este considerată a fi una dintre cauzele majore de deces la copiii sub cinci ani din țările în curs de dezvoltare.

Sursa: hotnews.ro

Precizări cu privire la o ceremonie a Cavalerilor de Malta desfășurată în Biserica Barnovschi din Iași

(comunicat de presă)

Cu privire la imaginile difuzate pe internet în care este prezentată o ceremonie a Ordinului Cavalerilor de Malta, desfășurată în Biserica Barnovschi din Iași, facem următoarele precizări:

1. Acest moment s-a desfășurat pe data de 28 septembrie 2009, fără știrea și fără aprobarea Centrului Eparhial Iași.

2. Biserica Ortodoxă are rânduielile sale de ordin liturgic, dar o astfel de ceremonie nu este prevăzută în cultul nostru. De aceea, astfel de ritualuri nu pot primi binecuvântare din partea Bisericii.

3. În momentul de față se cercetează implicarea preotului paroh de la Biserica Barnovschi în cele întâmplate.

Biroul de Presă al Arhiepiscopiei Iașilor, 3 iulie 2009

Un părinte pe care toți îl pomenesc cu mult drag

În ziua prăznuirii Sfinților Apostoli Petru și Pavel, după ce tocmai împlinise 94 de ani, a plecat la Domnul părintele arhidiacon Ioan Ivan de la Neamț, cel supranumit de către Părintele Cleopa Ilie “patriarhul diaconilor”. Ca și la bătrânul Iosif, la înmormântarea părintelui profesor Ioan (2 iulie) au slujit patru arhieriei, în frunte cu mitropolitul Teofan al Moldovei și Bucovinei, precum și peste 100 de preoți,

cu toții veniți să-l însoțească pe drumul către împărăție pe cel care le-a fost model și sprijin atât prin dragostea și înțelegerea sa, cât și prin verticalitate mărturisirii unei viețuiri în Hristos. În vremuri de cumpănă pentru Biserică, părintele Ioan cu cinste s-a învrednicit să conducă seminarul teologic de la Neamț. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!

A trecut la Domnul cuviosul Iosif Vatopedinul

În dimineața zile de miercuri, 1 Iulie, în jurul orei 2 și jumătate, a trecut la Domnul unul din patriarhii Sfântului Munte Athos. Gheronda Iosif s-a născut la 1 Iulie 1921, de ziua Sfinților Cosma și Damian, care i-au fost protectori întreaga viață. După moartea Stareșului său, Gheron Iosif Isihastul, Gheronda Iosif s-a stabilit la Schitul Sfinților Doctori fără de arginți. După cum vedem, aceiași Sfinți Doctori Cosma și Damian au hotărât ca, de praznicul lor, să-l ia la cer pe Gheronda Iosif. În veci pomenirea ! **(Vlad Ciulei)**

